

Arrest

nr. 222 633 van 14 juni 2019
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SCHILDERMANS
Paalsesteenweg 133
3583 BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. SCHILDERMANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 januari 2016 om internationale bescherming. Op 18 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een etnische Oezbeek en een gelovige soenniet te zijn. U stelt geboren te zijn in het dorp Ken Qoul in het district Bilcheragh van de provincie Faryab. U verklaart ongeveer 43 jaar oud te zijn, volgens uw paspoort bent u geboren op 4 april 1974. U bent nooit naar school geweest en u hebt steeds in uw dorp Ken Qoul gewoond. U werkte als landbouwer samen met uw broers. Tien jaar geleden bent u begonnen als taxichauffeur. Vijf jaar geleden bent u begonnen met te werken voor BICC. BICC is een Afghaanse bouwfirma, u was er vrachtwagenchauffeur. Na een jaar bij BICC werd u bedreigd door de taliban. Vanaf dan hebt u voor Commandant Ghafoor gewerkt, een regionale jihadi-commandant van Junbesh. U werkte bij hem tot uw vertrek uit Afghanistan. Kort nadat u voor het bouwbedrijf BICC bent beginnen werken, bent u beschuldigd geweest door de taliban van spionage voor buitenlanders. U kreeg twee dreigbrieven die ze hebben afgegeven aan uw huis. Kort voor uw vertrek kwamen ze ook een derde keer naar uw huis om u te bedreigen. Op 3 november 2015 nam u het vliegtuig vanuit Mazar-e-Sharif naar Iran. Van daaruit reisde u naar Turkije, Griekenland, Macedonië, Kroatië, Oostenrijk, Duitsland en uiteindelijk België. U kwam aan in België op 27 december 2015 en vroeg asiel aan op 7 januari 2016.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw paspoort, uw taskara, uw rijbewijs, uw lidkaart van Junbesh, uw twee dreigbrieven, een bevestigingsbrief van uw problemen door het districtshuis en een kopie van een foto van uw neef die uw collega was geweest bij het bouwbedrijf en daarna bij dezelfde commandant G. (...). Hij was ook bedreigd geweest en ongeveer vier maanden na uw aankomst in België werd hij doodgeschoten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recent verblijf in de provincie Faryab in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over recente belangrijke gebeurtenissen en belangrijke figuren in de door u beweerde regio van herkomst te ontoereikend is om aan uw beweerde recent verblijf in het district Bilcheragh van de provincie Faryab in Afghanistan geloof te hechten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis over belangrijke politieke figuren in uw regio ontoereikend is om het CGVS te overtuigen dat u daadwerkelijk steeds in uw dorp Ken Qoul van het district Bilcheragh van de Afghaanse provincie Faryab gewoond heeft. Zo verklaart u dat Sayedd Anwar

Sadat gouverneur is van de provincie Faryab en stelt u dat hij al zeker twee jaar voor uw vertrek gouverneur was (CGVS p. 7). U situeerde uw vertrek uit Afghanistan op 3 november 2015 (CGVS, p. 29). Sayed Anwar Sadat werd aangesteld als gouverneur van de provincie Faryab op 7 oktober 2015. Er worden geen exacte data verwacht, maar het verschil tussen een maand voor uw vermeend vertrek uit uw regio en de door u beweerde twee jaar voor vertrek, is te groot om als misverstand uitgeklaard te worden. Ook het feit dat u geen gouverneurs voor Sayed Anwar Sadat kan benoemen, wekt de indruk dat u al eerder uit uw regio vertrokken bent en deze info louter van buiten geleerd heeft (CGVS, p. 6). Wanneer u later de naam Mohamadullah Batash aangereikt wordt, kan u bevestigen dat hij gouverneur was van Faryab. Wanneer u gevraagd wordt hoelang hij gouverneur geweest zou zijn, antwoordt u ontwijkend dat hij vòòr Sayed Anwar gouverneur was (CGVS, p. 7). Dr. Mohammadullah Batash was gouverneur van Faryab vanaf 20 september 2012 tot en met 17 april 2015 en werd daarop minister van Transport en Luchtvaart in de nationale regering (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan administratief dossier toegevoegd). Gezien Dr. Mohamadullah ook later nog een belangrijke rol speelde in de Afgaanse politiek, zou van u verwacht kunnen worden dat u meer info zou kunnen geven over deze persoon. Het feit dat u over deze twee recente gouverneurs van de provincie Faryab waar u verklaarde gewoond te hebben tot uw vertrek slechts zulke gebrekkige informatie kon geven, is een indicatie voor het CGVS dat u niet recent uit deze regio vertrokken bent.

Een ander argument dat hierbij moet worden aangevoerd, is uw ontoereikende kennis over de taliban in uw regio. Zo haalt u Hezbullah aan als commandant van de taliban van uw regio en Mawlawi Baqi en Jabbar-Khabir als talibs van uw regio. Mawlawi Baqi werd teruggevonden in een bron uit 2011 maar over de andere talibs werd geen informatie teruggevonden. U verklaarde echter dat u de talibangouverneur van uw provincie Faryab niet kende (CGVS, p. 27-28). Dit is toch wel opmerkelijk aangezien de talibangouverneur van Faryab, Qari Salahuddin, enkele maanden voor uw vermeend vertrek zou zijn opgepakt door de Afgaanse overheid. Hij "diende" van 2013 tot zijn aan zijn arrestatie in september 2015 en was bekend om de vurige toespraken die hij hield in het Oezbeeks om lokale krijgers te recruter. Gelet op uw Oezbeekse etnische origine, is het des te meer bevreemdend dat u deze man kende. Zijn arrestatie vormde nochtans geen belemmering voor de opstand in Faryab: hij werd snel vervangen door Mufti Muzafar. Onder zijn leiding belaagde de taliban Maimana in een poging de provinciale hoofdstad in te nemen (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd). Er kan van u minstens verwacht worden dat indien u in deze regio woonde in die periode, u toch op de hoogte zou zijn van deze belangrijke gebeurtenissen in uw regio. Dit gebrek aan kennis over de taliban is des te opmerkelijker gezien u de door u aangehaalde problemen in Afghanistan met de taliban in verband brengt. U stelde namelijk dat u bedreigd werd door de taliban door uw werk voor de bouwfirma BICC en voor commandant Ghafoor (CGVS, p. 24-25). Indien u persoonlijke problemen had met de taliban van uw regio, zou toch kunnen verwacht worden dat u hun leiders minstens zou kunnen benoemen. Nochtans kon u ook niet zeggen wie ze zijn, zelfs als de naam Qari Salahuddin u expliciet werd aangereikt (CGVS, p. 28). Iemand die persoonlijke problemen heeft met de taliban en iemand die samenwerkt met een lokale veiligheidscommandant, zou op zijn minst toch de talibanleiders van zijn regio moeten kunnen herkennen.

Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat u er ook niet in slaagde om voldoende recente incidenten aan te geven waarmee u het CGVS had kunnen overtuigen dat u recent uw gebied verlaten had gezien er substantiële problemen zijn met de incidenten die u aanhaalde. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u erg ontwijkend tracht te antwoorden op de vraag van het CGVS om incidenten met de taliban van uw regio te vermelden. Zo haalt u eerst twee incidenten aan die respectievelijk een lange tijd voor uw vertrek en na uw vertrek gebeurd zouden zijn. U haalt aan dat er incident was drie of vier jaar geleden waarbij commandant Dadiallah en commandant Ghafoor betrokken waren: drie personen van uw commandant werden gedood terwijl hij problemen had met commandant Dadiallah in uw regio. U situeerde dit drie of vier jaar geleden in het warme seizoen en voegde eraan toe dat Dostum op bezoek was gekomen en commandant Ghafoor op weg was naar Darzab om hem te ontmoeten (CGVS, p. 28). Dit incident heeft volgens onze informatie effectief plaats gevonden eind december 2014 (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd). Het feit dat dit incident echter gebeurde in "december 2014" en dat u zelf aanhaalde dat dit zou moeten gebeurd zijn in het "warme seizoen" is opnieuw een indicatie dat u deze info ingestudeerd heeft in plaats van het beleefd te hebben. Er wordt niet van u verwacht worden dat u exacte data zou geven maar een indicatie van het seizoen is toch relevant indien u deze gebeurtenissen daadwerkelijk beleefd zou hebben, a fortiori als lid van de entourage van commandant Ghafoor.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw paspoort, uw taskara, uw rijbewijs, uw lidkaart van Junbesh, twee dreigbrieven, een bevestigingsbrief van uw problemen en een kopie van een foto neer. Ten eerste

moet worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van enige bewijswaarde aan deze documenten (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratief dossier toegevoegd). Uw taskara en uw rijbewijs zijn hoogstens een bewijs van uw identiteit en deze wordt hier niet betwist. Wat uw paspoort betreft kan nog opgemerkt worden dat de autoriteiten die het afgeleverd hebben niet deze van uw eigen provincie zijn maar van Kabul, hetgeen indicatief kan zijn voor de vermoedens van het CGVS dat u al enige tijd uw herkomstregio verlaten had. Uw lidkaart van Junbesh bevat ettelijke anomalieën. Zo is het opmerkelijk dat u al van in de jaren “1370”, sinds de val van Najib, luidens uw verklaringen lid werd van de partij (CGVS, p. 20) maar dat uw lidkaart toch maar uitgegeven werd luttele weken voor uw vertrek: de kaart dateert van 25 mizan 1394 hetgeen overeenstemt met 17 oktober 2015 daar waar u op 3 november 2015 het land uitvloog. Dit is niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u die kaart al sinds vijf, zes jaar had (CGVS, p. 20). De kaart, uitgereikt dus op 17 oktober 2015, heeft dan weer tabellen waarin u uw lidmaatschapsgeld zou betaald hebben van het jaar 1392 = 2013, met name de maanden hamal, saur, jauza, saratan, assad en sunbulla. Het is eigenaardig dat er retroactief betalingen van uw lidgeld in opgetekend worden. Heel deze tabel is met eenzelfde handschrift met dezelfde balpen ingevuld. De tabellen op de volgende bladzijden met de tweede helft van de maanden van 1392 = +- 2013, met name die voor de maanden mizan, aqrab, qaus, jedi, dalwa en hoet werden echter blanco gelaten. Voor het jaar 1393 = +- 2014 werd in het geheel niets ingevuld. Ook uw leeftijd die erop ingevuld wordt, met name 28 jaar, correspondeert in het geheel niet met uw hier afgelegde verklaringen dat u ongeveer 43 jaar bent in 2017 (CGVS, p. 5). Inzake uw twee dreigbrieven stellen er zich tevens verschillende problemen. Zoals u verklaarde hebt u deze brieven gekregen, respectievelijk in de winter van 2013 en in de lente van 2014 (CGVS, p. 21). Een eerste merkwaardigheid is dat er in de eerste dreigbrief staat dat u vermoord zal worden door de taliban en dat u verdient te sterven omdat u samenwerkt met buitenlanders, in de tweede dreigbrief staat er echter dat u hen van wapens en materiaal moet voorzien. Het is op zich echter ongeloofwaardig dat de taliban u eerst een waarschuwing zouden geven in de vorm van een dreigbrief dat ze u willen vermoorden waardoor u enigszins de tijd krijgt om hiervoor te vluchten. Dat de taliban u eerst met de dood zouden bedreigen maar nadien zouden beslissen dat u hen moest helpen door hen materiaal te leveren, komt helemaal ongerijmd over, a fortiori aangezien u zich toch in het Junbesh kamp bevond en u dus bezwaarlijk als een medestander van hen beschouwd kon worden. Een ander probleem met deze dreigbrieven, is het feit dat de laatste dateert van 19 april 2014 (30 hamal 1394 volgens Afghaanse kalender). Het is pas maanden later dat u verdere stappen ondernam om uw persoonlijke situatie te verbeteren en een paspoort aanvraag (CGVS, p. 19). U leek dus niet echt gehaast hoewel u beseftte volgens uw verklaringen dat u dit paspoort nodig kon hebben om zoals het u het zelf stelde, te kunnen vertrekken en daarom vroeg u dit aan, “enkele maanden” na het tweede dreigement. U schoof echter naar voor in djedi 1393, voor nieuwjaar, het paspoort te zijn gaan aanvragen, dit moet dan overeenkomen met eind december 2014. U heeft dus minstens acht maanden en niet “enkele” maanden gewacht (CGVS p. 18-20). Indien u daadwerkelijk persoonlijk bedreigd zou zijn geweest door de taliban, kan verwacht worden dat u sneller actie zou ondernomen hebben om uw vertrek te regelen. Daarenboven hebt u pas op 24 oktober 2015, zowat anderhalf jaar later pas hulp gevraagd bij de politie van uw regio van het district. Opnieuw kan de opmerking gemaakt worden dat indien u echt persoonlijke problemen had met de taliban en nota bene samenwerkte met de lokale jihadi-commandant die de taliban bestreed, u wel eerder de hulp zou hebben ingeschakeld van de lokale politie. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de kopie van de foto die u voorlegde ook geen bewijswaarde heeft in het kader van uw asielrelaas. U verklaarde dat dit de zoon van uw oom langs vaderszijde zou zijn die ook werkte voor commandant Ghafoor en bedreigd en gedood werd (CGVS, p. 22). Een kopie van een foto heeft sowieso weinig bewijswaarde, maar ook het feit dat u op geen enkele manier uw familieband met de afgebeelde persoon en de situatie van zijn overlijden staft, leiden tot de conclusie dat ook deze foto niet bijdraagt tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recentelijk afkomstig te zijn uit het district Bilcheragh gelegen in de provincie Faryab. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Belcheragh van de provincie Faryab heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin

zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw gehoor op de zetel van het CGVS dd. 8 september 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van spreken van de waarheid opdat de commissaris-generaal uw situatie volledig zou begrijpen en correct zou kunnen beoordelen. U werd erop gewezen dat het voor de beoordeling van een asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eventuele eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België, dat indien u niet uitlegt waar en in welke omstandigheden u gedurende de laatste periode voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, uw eerdere verblijfsplaatsen en uw leefsituatie, u uw nood aan bescherming niet aannemelijk maakt (CGVS, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 52 *iuncto* de artikelen 62 en 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Erkenning als vluchteling vereist, minstens subsidiaire bescherming (zie tevens in ondergeschikte orde)

i. Omwille van diverse redenen schendt de Commissaris-Generaal met zijn weigeringsbeslissing art. 52 en 48/3 juncto art. 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen en art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953, evenals art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967.

De beslissing van het Commissariaat om de vluchtelingenstatus en ook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren in dit geval is onterecht en niet in overeenstemming met de wettelijke bepalingen hieromtrent.

De Commissaris-generaal was gehouden tot de nodige zorgvuldigheid bij het onderzoek van de stavingsstukken en bij de vaststelling en waardering van de feiten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. (zie bijv. RvS 22 november 2012, nr. 221.475, DE WOLF, RvS 23 mei 2012, nr. 219.447 e.a.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat het bestuur bij de voorbereiding van zijn beslissing zorgvuldig te werk gaat en ervoor zorgt dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat met kennis van zaken alle betrokken belangen kunnen worden ingeschat en afgewogen. (RvS (10e k.) nr. 219.447, 23 mei 2012)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Er dient sprake te zijn van een gegronde vrees voor ernstig lijden of foltering in hoofde van verzoeker.

ii. Verzoeker merkt vooreerst op dat het jaren heeft geduurd vooraleer hij werd verhoord door het CGVS, hetgeen geen onbelangrijk gegeven is.

Verzoeker kan verwijzen naar twee dreigbrieven van de taliban die hij heeft ontvangen, alsook naar de bevestigingsbrief van zijn problemen door het districtshuis, evenals naar de foto van zijn vermoorde broer.

De Commissaris-Generaal stelt omtrent deze documenten dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen zodat de nodige omzichtigheid is aangewezen.

Omtrent de bevestigingsbrief van zijn problemen door het districtshuis, wordt met geen woord gerept door de Commissaris-Generaal. Deze stelt enkel dat het taskara (paspoort) en het rijbewijs een bewijs van de identiteit zijn en dat deze niet betwist wordt.

De Commissaris-Generaal motiveert niet dat er geen geloof gehecht zou kunnen worden aan de bevestigingsbrief van de problematiek door het districtshuis. Een vage verwijzen naar het gemak waarmee documenten verkregen kunnen worden, volstaat niet. In casu werd immers niet gesteld dat bewuste brief ongeloofwaardig zou zijn.

Aangezien de waarachtigheid en oprechtheid van deze bevestigingsbrief niet weerlegd werd door de Commissaris-Generaal, blijkt dat er sprake is van een ernstige dreiging in hoofde van verzoeker.

iii. Voor wat betreft de dreigbrieven van de taliban stelt de Commissaris-Generaal dat de eerste werd verkregen in de winter van 2013, de tweede in de lente van 2014. Volgens de Commissaris-Generaal is het merkwaardig dat in de eerste dreigbrief vermeld staat dat verzoeker vermoord zou worden omdat hij samenwerkt met buitenlanders, in de tweede staat dat hij de taliban moet voorzien van wapens en taliban.

Het is volgens de Commissaris-Generaal ongeloofwaardig dat de taliban eerst een waarschuwing zou geven in de vorm van een dreigbrief waardoor verzoeker de kans zou krijgen om hiervoor te vluchten.

Op grond van deze motivering, kan men vanzelfsprekend in alle gevallen stellen dat – wanneer men bedreigd wordt – dit ongeloofwaardig is, omdat men anders sowieso altijd kan vluchten...

Die redenering volgend, zouden bedreigingen nooit meer een reden kunnen zijn voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, hetgeen een erg vreemde redenering is.

Verzoeker werd bedreigd met de dood. Het is niet omdat men eerst dreigt, dat men de dreiging niet daadwerkelijk zal uitvoeren...

Verder zou verzoeker wapens en materiaal hebben moeten leveren en dit zou ongerijmd overkomen omdat verzoeker tot het Junbesh kamp behoorde. Ook dit is niet juist. Verzoeker werkte immers voor Commandant Ghafoor en kon zo aan wapens geraken. Het is niet onzinnig van de taliban om op die manier aan wapens te geraken.

Bovendien vergeet de Commissaris-Generaal kennelijk dat verzoeker – na de eerste dreiging van de taliban – effectief is gestopt met werken voor het BICC. Dat hij dus voor buitenlanders zou werken en/of spioneren, kon hem niet meer kwalijk genomen worden door de taliban (cfr. p. 17/32 verhoor verzoeker).

Hij is toen beginnen te werken voor een commandant die tegen de taliban vecht. De taliban probeerde toen aan wapens en materiaal te geraken. Dat ze hem niet meer bedreigden met de dood in de tweede dreigbrief, is dus niet vreemd te noemen.

Bovendien is het maar zeer de vraag of de taliban redelijk denkende personen zijn zodat uit de motiveringen van dreigbrieven (eerst dreigen met de dood, dan verzoeken tot leveren van materiaal) geen rationele gevolgtrekkingen afgeleid kunnen worden.

De dreigbrieven zijn echt. Verzoeker is en werd ernstig bedreigd.

iv. Verder zou het vreemd zijn dat verzoeker – indien hij daadwerkelijk persoonlijk bedreigd zou zijn geweest door de taliban – niet sneller actie zou hebben ondernomen om te vluchten en dat indien hij echt persoonlijke problemen had met de taliban, hij eerder de hulp zou hebben ingeschakeld van de lokale politie. Verzoeker zou pas op 24.10.2015, zowat anderhalf jaar later na de dreigbrieven hulp gevraagd hebben bij de politie van de regio van verzoeker van zijn district en zijn gevlucht.

Merk op dat hieruit reeds blijkt dat verzoeker wel degelijk uit die regio komt. De Commissaris-Generaal verwijst uitdrukkelijk naar de melding in de regio waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn (zie ook verder).

Evenwel is ook hier de motivering van de Commissaris-Generaal absoluut onvoldoende en onjuist. Zo verklaarde verzoeker als volgt:

“Een jaar heb ik voor dat bedrijf gewerkt, ik werd bedreigd en daarom ben ik gestopt met mijn werk en daarom ben ik gaan werken voor de commandant.” (p. 17/32 verhoor CGVS)

“Het was veiliger, de taliban was niet actief in onze regio’s, ik ben gaan werken voor dit bouwbedrijf. Maar toen is het begonnen, het is beetje per beetje onveiliger geworden de regio en ik werd bedreigd en mijn moeder heeft me ook gevraagd om te stoppen met te werken voor dit bedrijf. Ik heb er toch een tijdje voor gewerkt en toen ben ik voor de commandant gaan werken.” (p. 17/32 verhoor CGVS)

“250 dollar bij het bedrijf per maand en 15.000 afghani bij de commandant. Het was niet veel maar het was niet belangrijk voor mij, het geld. Ik dacht dat ik veiliger was in mijn eigen regio bij deze commandant.” (p. 17/32 verhoor CGVS)

Verzoeker dacht met andere woorden veilig te zijn bij de commandant die tegen de taliban vocht. Dat hij dit meldt aan de commandant die tegen de taliban vecht, toont afdoende aan dat hij wel degelijk probeerde zijn veiligheid te bekomen. Dat hij toen ook naar de lokale politie geweest zou moeten zijn, is een vreemde redenering aangezien de commandant meer macht had...

Verzoeker heeft uiteindelijk de vlucht genomen – niet anderhalf jaar na de eerste dreigbrief – maar wel nadat de taliban hem opnieuw ’s nachts hadden opgezocht:

“Dat is mijn klacht, ik heb het district op de hoogte gebracht. Dat is kort voor mijn vertrek. Op een nacht kwamen de taliban naar ons huis en ik was niet thuis. Als ik thuis was geweest, hadden ze me waarschijnlijk gedood.” (p. 22/32 verhoor CGVS)

“Ik heb het districtshuis op de hoogte gebracht over mijn problemen en het districtshuis bevestigt mijn problemen.” (p. 22/32 verhoor CGVS)

“Ze kwamen twee keer langs en hebben die dreigbrieven afgegeven en dan nog een keer kwamen ze naar ons huis. Kort voor mijn vertrek.” (p. 22/32 verhoor CGVS)

De beslissing van de Commissaris-Generaal is dus foutief. Immers zag verzoeker in dat het noodzakelijk was te vluchten, na de derde dreiging. Na de eerste twee dreigbrieven dacht verzoeker nog te kunnen ontsnappen aan de dood. Na de derde wist hij dat iedere dag zijn laatste kon zijn. Toen is hij gevlucht. Toen heeft hij de lokale politie ook geïnformeerd. Toen was er geen andere mogelijkheid dan te vluchten.

De dreiging is en was ernstig.

2. Correcte documentatie

Het is erg gemakkelijk om te stellen dat documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn.

Het paspoort van verzoeker vermeldt afkomstig te zijn van Kaboel, i.p.v. Faryab. Hierover werd geen vraag gesteld (zie p. 18/32 verhoor CGVS). Nochtans is de reden duidelijk: het paspoort wordt aangevraagd in het provinciehuis maar het is vanuit Kaboel dat het paspoort wordt opgemaakt en doorgestuurd. Dit is courante praktijk. Hierover heeft het CGVS geen onderzoek gevoerd.

De lidkaart van Junbesh is eveneens echt. Dat deze kaart onnauwkeurigheden zou bevatten, ligt aan de wanordelijke organisatie en is geen rechtvaardiging om de echtheid ervan te betwisten.

3. Beweerdelijk onvoldoende kennis van belangrijke politieke figuren

i. Verzoeker zijn kennis zou onvoldoende zijn over belangrijke politieke figuren in zijn regio om het CGVS te overtuigen dat hij steeds in het dorp Ken Qoul van het district Bilcheragh van de Afghaanse provincie Faryab zou hebben gewoond.

De Commissaris-Generaal betwist de identiteit van verzoeker nochtans niet waaruit blijkt dat hij afkomstig is uit de provincie Faryab.

Verzoeker verklaarde dat Sayedd Anwar Sadat gouverneur is van de provincie Faryab en hij zou gesteld hebben dat hij al zeker twee jaar voor zijn vertrek gouverneur was (terwijl dit maar een maand zou zijn geweest). Verzoeker meent dat de tolk slecht heeft vertaald.

Het klopt dat verzoeker heeft verklaard dat Sayedd Anwar Sadat twee jaar geleden werd benoemd tot gouverneur (maar niet voor zijn vertrek). Dit sluit aan bij hetgeen verzoeker stelde: hij vertrok op 03.11.2015 en op 08.09.2017 werd hij verhoord door het CGVS.

Verzoeker wist dat de man Oezbeek was. Hij verklaarde bovendien dat de man gouverneur was voor zijn vertrek.

Het verhoor werd volstrekt suggestief gevoerd:

“Was Sayed Anwar al vijf jaar gouverneur of tien jaar?

Vier a vijf jaar ongeveer.

Vijf jaar voor uw vertrek is hij gouverneur geworden?

Ik weet het niet. Een of twee jaar zeker, zeker twee jaar voor mijn vertrek.

Zegt gouverneur Ahmad Faisal Begzad u iets?

Neen.

En Mohamadullah Batash?

Baqtash die was ook gouverneur” (p. 7/32 verhoog CGVS)

Verzoeker werd dus twee mogelijkheden gegeven: was de man al 5 of 10 jaar gouverneur. Dit is erg suggestief. Verzoeker interpreteerde dit duidelijk in vergelijking met de datum van vandaag.

Vervolgens wordt hem meegedeeld: vijf jaar voor uw vertrek is hij gouverneur geworden? Waarna verzoeker duidelijk stelt: “een jaar of twee zeker, zeker twee jaar voor mijn vertrek.”

Hieruit blijkt dat toch het eerste antwoord van verzoeker: met name 5 jaar, overeenkomt met 2 jaar voor zijn aankomst (i.p.v. vertrek). Dit terwijl de vraagstelling erg suggestief was en de vergelijkingspunten werden aangepast door de vraagsteller.

De motivering van de Commissaris-Generaal is hiermee afdoende weerlegd.

Merk bovendien op dat verzoeker duidelijk stelt dat Mohamadullah Batsh gouverneur was voor gouverneur Sayed Anwar en dat dit effectief klopt!

Merk tevens op dat verzoeker Ahmad Faisal Begzad niet kende. De ondervrager stelde opnieuw een suggestieve vraag: “kent u gouverneur Ahmad Faisal Begzad”, in de hoop dat verzoeker ja zou zeggen. Immers zou het nee antwoorden, lijken alsof verzoeker een gouverneur niet kende...

Verzoeker kende deze niet. Deze was ook geen gouverneur van Faryab...

ii. Verzoeker kon wel degelijk de gouverneur vóór Sayed Anwar Sadat benoemen, in tegenstelling tot hetgeen de Commissaris-Generaal stelde (met name Ahmad Faisal Begzad).

Dat de Commissaris-Generaal nog durft stellen in zijn beslissing dat verzoeker enkel de informatie zou kunnen geven dat Mohammadullah Batash gouverneur was voor Sayedd Anwar Sadat (en hetgeen effectief klopt), is onjuist.

Immers werd aan verzoeker nooit gevraagd of hij meer informatie had hieromtrent! Dit blijkt manifest uit het verhoor (p. 7/32 verhoor CGVS).

De Commissaris-Generaal maakt ophef dat deze Mohammadullah Batash minister van Transport en Luchtvaart is geworden. Later zou deze ook een belangrijke rol hebben gespeeld in de Afghaanse politiek. Van verzoeker zou dus verwacht kunnen worden dat hij meer informatie zou kunnen geven over deze persoon. Hieruit zou blijken dat verzoeker niet in de regio zou hebben gewoond.

Nergens uit het gehele verhoor blijkt dat de vraag werd gesteld of verzoeker meer informatie kon geven over deze persoon Mohammadullah Batash... (cfr. p. 6-7/32 verhoor CGVS).

Indien verzoeker niet gevraagd wordt meer informatie te geven, is het niet vreemd dat hij hier niet meer over vertelt... Immers moet verzoeker antwoorden op de gestelde vragen.

Hoe kon verzoeker dan aantonen of hij al dan niet meer informatie had, als hem dit niet gevraagd werd?

De beslissing is manifest onjuist en zeer slecht gemotiveerd.

iii. Verzoeker zou ook ontoereikende kennis hebben over de taliban in zijn regio. Verzoeker kende Mawlawi Baqi als talib. Dit wordt erkend. Hij werd teruggevonden in een bron van 2011. Over de overige talibs zou geen informatie zijn teruggevonden. Ook zou verzoeker de talibangouverneur van Faryab, Qari Salahuddin niet hebben gekend.

Het is niet omdat de Commissaris-Generaal de talib Jabbar-Khabir niet kent, dat deze niet bestaat... Bovendien is de andere wel gekend.

Indien verzoeker zaken zou hebben ingestudeerd, zou het dan niet logisch zijn dat de namen van talibs ook aan verzoeker worden meegedeeld? De vraag stellen is ze beantwoorden.

Dat verzoeker inderdaad een talib uit een bron van 2011 noemt, is net een aanwijzing dat hij niets heeft ingestudeerd. Immers zou men de meest recente talibs instuderen en deze opnoemen.

iv. Verder geeft de Commissaris-Generaal een lange uiteenzetting over Mufti Muzafar in zijn beslissing. Over deze persoon werd geen vraag gesteld. Bovendien werd deze benoemd rond en na de asielaanvraag van verzoeker.

Hoe de gebeurtenissen m.b.t. Mufti Muzafar relevant kunnen zijn, is volstrekt onduidelijk.

Hieruit blijkt opnieuw de zwakke motivering van de Commissaris-Generaal.

Ook de persoon Qari Salahuddin zou verzoeker niets hebben gezegd. Merk op dat deze een schaduw-gouverneur was, zoals blijkt uit de eigen stukken van het CGVS...

v. Tot slot merkt verzoeker nog op dat televisie, radio, etc. niet zozeer zijn verspreid in België dan in Afghanistan. Dat er vurige toespraken gehouden zouden worden – volgens de eigen bronnen van het CGVS zou dit blijken uit YOUTUBE-fragmenten – was daarom niet per se gekend door verzoeker.

YOUTUBE-fragmenten zijn niet zo gemakkelijk te consulteren in Afghanistan dan in België.

Verzoeker, Afghaan, had en heeft niet dezelfde informatiebronnen als de normale Belg.

Hier zaken uit afleiden, is louter een aanwijzing van de gebrekkige motivering van de Commissaris-Generaal.

vi. Verder merkt verzoeker nog op dat ook in België – waar de inwoners gemakkelijker toegang hebben tot informatie – niet alle inwoners de politieke leiders kennen.

Hoeveel Vlamingen weten dat Geert Bourgeois Minister-President is van de Vlaamse Regering? En sedert wanneer?

Hoeveel Belgen weten wie de Minister-President is van Wallonië? En sedert wanneer?

Wie weet wie de gouverneur is van de provincie waarin hij woont?

Zeer veel Belgen weten dit hoegenaamd niet, terwijl zij televisie, internet, radio, etc. veel gemakkelijker ter beschikking hebben terwijl ze in vrede leven.

Dat verzoeker – in toch wel oorlogsgebied – dit niet geweten zou hebben, kan niet in zijn nadeel uitgelegd worden.

Merk ten slotte op dat verzoeker niet kan lezen en schrijven. Hoe zou hij zaken hebben kunnen instuderen, zoals beweerd wordt? Door één keer iets mondeling te horen, kan men dit niet instuderen.

Opnieuw blijkt de zwakke en ongefundeerde beslissing van de Commissaris-Generaal.

4. Beweerdelijk onvoldoende kennis van incident december 2014

Verzoeker zou een incident hebben aangehaald waarbij commandant Dadiallah en commandant Ghafoor betrokken waren. Verzoeker stelt dat dit gebeurde 3 à 4 jaar geleden (anno 2014). Hem gevraagd werd welke maand, antwoordde verzoeker dat het warm seizoen zou zijn geweest.

Dit zou kennelijk in december 2014 hebben plaatsgevonden. Verzoeker zat er in dat geval slechts enkele maanden langs, en dit terwijl hij pas 2 jaar na zijn asielaanvraag verhoord wordt...

Wie weet nog in welke maand de aanslagen op de metro in Londen gebeurden? Of op de treinen in Madrid? De vraag stellen is ze beantwoorden.

Verzoeker kon op enkele maanden nauwkeurig de datum weergeven. Hieruit blijkt dat hij het effectief heeft beleefd en niet ingestudeerd. Indien hij het had ingestudeerd, zou hij de effectieve datum wel geven...

5. Niet betwiste kennis van verzoeker

De Commissaris-Generaal meent zijn beslissing te moeten steunen op een zeer zwakke motivering aangezien verzoeker in grote mate al de vragen correct beantwoordde.

Dit zijn de bewijzen dat hij wél uit Faryab afkomstig is, en uit district Belcharagh en waarmee geen rekening werd gehouden.

Zo blijkt uit het verhoor:

- *Dat verzoeker zijn identiteit niet betwist wordt, en dus ook niet dat hij afkomstig is uit de provincie Faryab en het district Belcharagh;*
- *Dat niet betwist wordt dat hij Afghaan is, noch dat hij Oezbeek is (deze wonen inderdaad ook in Belcharagh);*
- *Dat verzoeker weet waar het districtscentrum van Belcharagh in Belcharagh ligt en dat het dorp van verzoeker inderdaad 5 à 6 km van het centrum is;*
- *Dat verzoeker weet dat het dorp Khimqol niet onderverdeeld is in kleinere stukken maar een dorp is;*
- *Dat men in de omliggende dorpen Oqbolaq, Kawliyan en Korchi Oezbeeks spreekt;*
- *Dat de tweede grootste etnische groep in Faryab de Tadzjiken zijn;*
- *Dat de meeste Oezbeken pro Jumbesh zijn;*
- *Dat de val van Najib heeft plaatsgevonden;*
- *Dat de belangrijkste politieke figuur van Jumbesh is;*
- *Dat de gouverneur van Faryab Said Anwar Sadat gouverneur is van Faryab;*
- *Dat hij Oezbeek is;*
- *Dat de verkiezingen in de moskee van Belcharagh plaatsvonden;*
- *Dat het ging om twee verkiezingsronden (in het warme seizoen);*
- *Dat de moskee in Belcharagh de Azrat Belaw moskee is;*
- *Dat de familie van verzoeker nog in Kimqol, Belcharagh, Faryab, Afghanistan woont;*
- *Dat verzoeker wist hoe een scheiding te werk gaat in Afghanistan;*
- *Dat verzoeker de omliggende districten van Belcharagh kende, zoals Ghorzoam, Darzab, Pashtounkot;*
- *Dat de hoofdstad van Faryab Maymanah is;*
- *Dat de dorpen van het district van verzoeker op weg van Kinqol naar Maymanah de volgende zijn: Charmigari, Nishar, Zarshoi, Kata Qala, Hazra Qala, Nazrabad, Hispol; Katakan (heuvel)*
- *Dat men naar Talda Bashi, Bolaq gaat als men richting Haji Purdail gaat;*
- *Dat de rivier Garziwan door het dorp stroomt, richting district Hankhoi;*
- *Dat er een ziekenhuis 20-bestar bestaat, en dat er een ziekenhuis in district Grzowan bestaat;*
- *Dat de commandant van de politie Najib Khan van etniciteit Pashtoun is;*
- *Dat deze commandant is van de politie sinds ongeveer twee jaar in functie was;*
- *Dat daarvoor Zafar Khan politiecommandant was;*
- *Dat deze ongeveer 5 jaar voor zijn verhoor gedood werd;*
- *Dat deze aanslag gebeurde tussen Toghanamas en Kawliyan*
- *Dat dit gebeurde in lente, hamal en saur tijdens de periode van de overstromingen;*

- Dat de echte naam van commandant Shamal Abdul Rahman is. Dat Najib Tufaan ook commandant was en dat hij gestorven is en dat zijn broer Haji Naqib Tufan hem vervangen heeft.

- ...

Verzoeker heeft dus zeer veel informatie gegeven waaruit blijkt dat hij wél afkomstig was uit Faryab, district Belcharagh.

Deze informatie werd niet betwist en toont aan dat verzoeker zeer veel kennis heeft waaruit blijkt dat hij wel de waarheid spreekt.

De Commissaris-Generaal stelt dan ook foutief dat de verblijfplaats van verzoeker niet noodzakelijk de plaats van herkomst zou zijn geweest.

Dit was wel degelijk het geval.

Aldus is en was er duidelijk sprake van een ernstige dreiging in hoofde van verzoeker. Hij dient erkent te worden als vluchteling."

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker in ondergeschikte orde de schending aan van de artikelen 48/3 en 52 *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Indien de Commissaris-Generaal nog meent dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor ernstig lijden of foltering is er minstens sprake van een subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker: er bestaat een reëel risico op ernstig lijden. Ondergeschikt is verzoeker van mening dat art. 52 en 48/4 *juncto* art. 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen geschonden werd.

Overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat deze ernstige schade uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker werkelijk afkomstig is uit de provincie Faryab, district Belcharagh. Zoals de verhoorder na het verhoor toegaf, valt de regio waaruit verzoeker afkomstig is, onder de gebieden waarvoor subsidiaire bescherming toegekend dient te worden.

Merk op dat de Commissaris-Generaal omtrent het paspoort stelde dat dit afkomstig is uit Kaboel en dat dit zou aantonen dat verzoeker niet uit Belcharagh zou komen. Kaboel is eveneens zeer gevaarlijk.

Verzoeker verwijst naar het advies van de FOD Buitenlandse zaken. Hierin wordt gesteld:

"Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden. (...)

Er zijn geen veilige zones meer. De toestand in Kaboel is erg gespannen.

Het geweld gaat de zomer van 2017 onverminderd voort in alle delen van het land." (stuk 3)

Bijgevolg kan de Commissaris-Generaal niet wettelijk beslissen dat een terugkeer naar Afghanistan veilig zou zijn...

Er zijn geen veilige gebieden in Afghanistan, in tegenstelling tot hetgeen de Commissaris-Generaal doet uitschijnen. Zeker de provincie Faryab is niet veilig.

Art. 3 EVRM wordt geschonden indien verzoeker zou worden teruggestuurd.

De memorie van toelichting bij de wet stelt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land. Zelfs een klein risico is voldoende om te komen tot een mogelijke schending van art. 3 EVRM (RvV nr. 2940 en nr. 2939, 23 oktober 2007).

Ook uit de beleidsnota van het CGVS dd. 2017 blijkt de ernstige situatie:

"De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in zeer veel regio's van Afghanistan zeer problematisch is." (stuk 4)

Verder blijkt hieruit:

“Afghaanse asielzoekers kunnen zich in bepaalde omstandigheden onttrekken aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst door zich buiten hun geboortestreek of regio van herkomst te vestigen. Het principe van intern vestigingsalternatief is enkel van toepassing wanneer er op een concrete wijze kan worden aangetoond dat de asielzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt.” (stuk 4)

Het is niet aangetoond dat verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt. Dit is niet het geval. De Commissaris-Generaal schendt de rechten van verzoeker.

De voorwaarden zijn bijgevolg vervuld en verzoeker diende de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een uitprint van de website van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Afghanistan (stuk 3) en een beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) met betrekking tot Afghanistan (stuk 4).

2.2.2. Op 13 november 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- een fotokopie van een verklaring van diverse overheidspersonen met bevestiging van zijn problematiek, samen met een voor eensluidend verklaarde vertaling (stukken 6 en 7);
- een fotokopie van een verklaring van commandant Hadji Abdul Ghafour met bevestiging van zijn problematiek, met diverse stempels van overheidspersonen, dorpsverantwoordelijken, grondmeesters en raadsvoorzitters, samen met een voor eensluidend verklaarde vertaling (stukken 8 en 9);
- een fotokopie van het identiteitsbewijs van commandant Hadji Abdul Ghafour, samen met een voor eensluidend verklaarde vertaling (stukken 10 en 11);
- een fotokopie van een recente foto, genomen in Belcheragh, van zijn broer, samen met twee van zijn kinderen en drie kinderen van zijn broer (stuk 12).

2.2.3. Ter terechtzitting brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- een enveloppe afkomstig van zijn broer Q. N., afgestempeld in Faryab (stuk 5);
- de originelen van stukken 6-9 en 11;
- een koopovereenkomst van 11 december 2014 betreffende een stuk landbouwgrond met verzoeker als koper, samen met een voor eensluidend verklaarde vertaling (stukken 13 en 14);
- getuigenverklaringen van respectievelijk M. R. en M. E. van 24 april 2019 en fotokopieën van hun verblijfstitel (stukken 15 en 16).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze voormeld artikel, dat de modaliteiten van een inreisverbod betreft, *in casu* geschonden zou zijn. Verzoeker geeft in het verzoekschrift evenmin aan op welke wijze hij (het inmiddels opgeheven) artikel 52 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden acht.

De middelen zijn wat dit betreft niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente verblijf in de provincie Faryab in Afghanistan. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers kennis over belangrijke politieke figuren in zijn regio ontoereikend is, dat (ii) verzoekers kennis over de taliban in zijn regio ontoereikend is, dat (iii) verzoeker er niet in slaagde om voldoende recente incidenten aan te geven waarmee hij het CGVS had kunnen overtuigen dat hij recent zijn gebied verlaten had gezien er substantiële problemen zijn met de incidenten die hij aanhaalde en dat (iv) de door verzoeker voorgelegde stavingstukken niet van aard zijn deze conclusie te wijzigen. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Ken Qoul, gelegen in het district Bilcheragh van de provincie Faryab, waar hij van zijn geboorte tot zijn vertrek uit Afghanistan op 3 november 2015 zou hebben gewoond. Verzoeker verklaart als landbouwer te hebben gewerkt tot omstreeks 2007, toen hij begon te werken als taxichauffeur. In 2012 zou verzoeker beginnen werken zijn als vrachtwagenchauffeur voor een Afghaans bouwbedrijf, maar al gauw bedreigingen hebben ontvangen van de taliban. Verzoeker zou eerst een dreigbrief hebben ontvangen waarin hij beschuldigd werd van spionage voor de overheid en de buitenlanders en met de dood werd bedreigd en vervolgens, enkele maanden later, een brief waarin de taliban hem vroegen hen van wapens en materiaal te voorzien. Beide brieven zouden afgegeven zijn bij verzoeker thuis toen hij op zijn werk was. Verzoeker verklaart dat hij omwille van deze bedreigingen zijn werk bij de bouwfirma opgaf en zich wendde tot een lokale politiecommandant van de partij Junbesh. Vervolgens zou verzoeker zijn beginnen werken als persoonlijke chauffeur van deze commandant, maar opnieuw door de taliban zijn bedreigd. Nadat de taliban een derde keer naar verzoekers huis zouden zijn gekomen om hem te bedreigen, zou de commandant voor wie hij werkte zijn vertrek uit Afghanistan hebben geregeld.

In casu motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Bilcheragh, gelegen in de provincie Faryab.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kunnen dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het hem toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hem tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en hij dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens zijn plicht om de redenen die hem tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker om internationale bescherming. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt (recent) afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te

zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu legde verzoeker ter staving van zijn relaas tijdens de administratieve procedure zijn paspoort, zijn *taskara*, zijn rijbewijs, zijn lidkaart van Junbesh, twee dreigbrieven, een bevestigingsbrief van zijn problemen door het districtshuis en een kopie van een foto van zijn neef die zijn collega zou zijn geweest bij zowel het bouwbedrijf als commandant Ghafoor neer. Middels aanvullende nota's die op 13 november 2018 en ter terechtzitting werden neergelegd, brengt verzoeker nog volgende stukken bij: een verklaring van diverse overheidspersonen met bevestiging van zijn problemen (met vertaling), een verklaring van commandant Ghafoor met bevestiging van zijn problematiek (met vertaling), een fotokopie van het identiteitsbewijs van commandant Ghafoor (met vertaling), een fotokopie van een recente foto, genomen in Belcheragh, van zijn broer, samen met twee van zijn kinderen en drie kinderen van zijn broer, een enveloppe afkomstig van zijn broer Q. N., een koopovereenkomst betreffende een stuk landbouwgrond met verzoeker als koper (met vertaling) en twee getuigenverklaringen met fotokopieën van de verblijfstitels van de getuigen.

Verzoekers *taskara* en rijbewijs vormen hoogstens een bewijs van zijn identiteit, die niet wordt betwist. Ook het paspoort kan getuigen van verzoekers identiteit, maar onthult niets omtrent verzoekers verblijfplaats(en) in de periode voorafgaand aan zijn beweerd vertrek uit Afghanistan eind 2015. Het paspoort blijkt bovendien te zijn uitgegeven door de autoriteiten in Kaboel en niet in Faryab, de provincie waar verzoeker verklaart te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker voert in het eerste middel aan dat hij zijn paspoort heeft aangevraagd in het provinciehuis (van Faryab) maar dat het in Kaboel werd opgemaakt en verstuurd. De Raad kan op basis van het paspoort slechts vaststellen dat het werd uitgegeven door de autoriteiten in Kaboel en dat het paspoort niets vermeldt omtrent de plaats waar het werd aangevraagd of afgeleverd. Dit stuk toont dan ook niet aan dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn paspoort heeft aangevraagd, naar eigen zeggen eind december 2014, zijn woonplaats had in de provincie Faryab (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, gehoorverslag, p. 18-19).

Wat betreft verzoekers lidkaart van Junbesh, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat deze verschillende anomalieën vertoont. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende motieven: *“Zo is het opmerkelijk dat u al van in de jaren “1370”, sinds de val van Najib, luidens uw verklaringen lid werd van de partij (CGVS, p. 20) maar dat uw lidkaart toch maar uitgegeven werd luttele weken voor uw vertrek: de kaart dateert van 25 mizan 1394 hetgeen overeenstemt met 17 oktober 2015 daar waar u op 3 november 2015 het land uitvloog. Dit is niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u die kaart al sinds vijf, zes jaar had (CGVS, p. 20). De kaart, uitgereikt dus op 17 oktober 2015, heeft dan weer tabellen waarin u uw lidmaatschapsgeld zou betaald hebben van het jaar 1392 = 2013, met name de maanden hamal, saur, jauza, saratan, assad en sunbulla. Het is eigenaardig dat er retroactief betalingen van uw lidgeld in opgetekend worden. Heel deze tabel is met eenzelfde handschrift met dezelfde balpen ingevuld. De tabellen op de volgende bladzijden met de tweede helft van de maanden van 1392 = +- 2013, met name die voor de maanden mizan, aqrab, qaus, jedi, dalwa en hoet werden echter blanco gelaten. Voor het jaar 1393 = +- 2014 werd in het geheel niets ingevuld. Ook uw leeftijd die erop ingevuld wordt, met name 28 jaar, correspondeert in het geheel niet met uw hier afgelegde verklaringen dat u ongeveer 43 jaar bent in 2017 (CGVS, p. 5).”*

Door deze anomalieën zonder meer toe te schrijven aan “de wanordelijke organisatie”, slaagt verzoeker er niet in om het geheel van voormelde anomalieën te verschonen.

Met betrekking tot de twee dreigbrieven overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

“Zoals u verklaarde hebt u deze brieven gekregen, respectievelijk in de winter van 2013 en in de lente van 2014 (CGVS, p. 21). Een eerste merkwaardigheid is dat er in de eerste dreigbrief staat dat u vermoord zal worden door de taliban en dat u verdient te sterven omdat u samenwerkt met buitenlanders, in de tweede dreigbrief staat er echter dat u hen van wapens en materiaal moet voorzien. (...) Dat de taliban u eerst met de dood zouden bedreigen maar nadien zouden beslissen dat u hen moest helpen door hen materiaal te leveren, komt helemaal ongerijmd over, a fortiori aangezien u zich toch in het Junbesh kamp bevond en u dus bezwaarlijk als een medestander van hen beschouwd kon worden. Een ander probleem met deze dreigbrieven, is het feit dat de laatste dateert van 19 april 2014 (30 hamal 1394 volgens Afgaanse kalender). Het is pas maanden later dat u verdere stappen ondernam om uw persoonlijke situatie te verbeteren en een paspoort aanvroeg (CGVS, p. 19). U leek dus niet echt gehaast hoewel u beseftte volgens uw verklaringen dat u dit paspoort nodig kon hebben om zoals het u het zelf stelde, te kunnen vertrekken en daarom vroeg u dit aan, “enkele maanden” na het tweede dreigement. U schoof echter naar voor in djedi 1393, voor nieuwjaar, het paspoort te zijn

gaan aanvragen, dit moet dan overeenkomen met eind december 2014. U heeft dus minstens acht maanden en niet “enkele” maanden gewacht (CGVS p. 18-20). Indien u daadwerkelijk persoonlijk bedreigd zou zijn geweest door de taliban, kan verwacht worden dat u sneller actie zou ondernomen hebben om uw vertrek te regelen. Daarenboven hebt u pas op 24 oktober 2015, zowat anderhalf jaar later pas hulp gevraagd bij de politie van uw regio van het district. Opnieuw kan de opmerking gemaakt worden dat indien u echt persoonlijke problemen had met de taliban en nota bene samenwerkte met de lokale jihadi-commandant die de taliban bestreed, u wel eerder de hulp zou hebben ingeschakeld van de lokale politie.”

Ter verklaring van de ongerijmdheid tussen de boodschap van de taliban in de eerste en de tweede dreigbrief, wijst verzoeker er in het eerste middel op dat hij voor commandant Ghafoor werkte en op die manier aan wapens kon geraken, waardoor het niet onzinnig was van de taliban om te proberen om via hem aan wapens te komen. Dit zou ook verklaren waarom verzoeker in de tweede dreigbrief niet meer met de dood werd bedreigd. De commissaris-generaal vergeet volgens verzoeker bovendien dat hij al na de eerste bedreiging door de taliban is gestopt met werken voor het Afghaanse bouwbedrijf en dat de taliban hem dus ook niet langer kon kwalijk nemen voor buitenlanders te werken of te spioneren. Deze uitleg vindt evenwel geen steun in de stukken van het administratief dossier. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij wel degelijk nog voor het bouwbedrijf werkte op het moment dat hij de tweede dreigbrief ontving en dat hij pas daarna aan de slag ging voor commandant Ghafoor (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 24-25). Aan het gebrek aan logica tussen de opeenvolgende bedreigingen die hij zou hebben ontvangen vanwege de taliban doet verzoeker verder geen afbreuk door zonder meer te suggereren dat dreigbrieven van de taliban zich niet tot rationele gevolgtrekkingen lenen. Dergelijke blote bewering is niet afdoende in het licht van voorgaande pertinente vaststellingen. Verzoeker overtuigt evenmin waar hij in het eerste middel ten aanzien van de vaststelling dat hij minstens acht maanden heeft gewacht vooraleer de politie te verwittigen aanvoert dat hij zich veilig achtte bij de commandant en dat de commandant meer macht had dan de politie. Tijdens zijn gehoor gevraagd of het voor hem niet gevaarlijker was om voor een commandant te werken die tegen de taliban vocht dan voor de Afghaanse bouwfirma, antwoordde verzoeker naast de kwestie door te beschrijven hoe de veiligheidssituatie doorheen zijn verschillende tewerkstellingen evolueerde. Verzoeker gaf verder aan dat hij dacht dat hij in zijn eigen regio veiliger was bij de commandant, maar uit zijn verklaringen blijkt niet waarop hij dit baseert (*ibid.*, stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Bovendien is dit in tegenspraak met het feit dat verzoeker verder in zijn gehoor verklaarde dat hij zich niet veilig voelde toen hij voor de commandant werkte, maar dat hij de regio niet wou verlaten omwille van zijn gezin (*ibid.*, p. 25). Toen verzoeker verder in zijn gehoor nogmaals werd gevraagd of hij geen groter risico liep door voor een commandant te gaan werken die tegen de taliban vocht, antwoordde hij dat hij geen andere keuze had en zich wel had moeten aansluiten bij de taliban indien hij niet naar commandant Ghafoor was gegaan (*ibid.*, p. 27). Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat zijn tewerkstelling voor de commandant impliceerde dat hij of zijn familie beroep konden doen op bijzondere bescherming door de militie. Toen verzoeker ook telefonisch werd bedreigd, zou hij zijn moeder hebben gevraagd om zijn vrouw en kinderen naar hun oom te sturen voor hun eigen veiligheid. Nadat de taliban bij verzoeker thuis waren langs geweest zou verzoekers moeder hulp hebben gevraagd aan commandant Ghafoor, maar de enige hulp die de commandant zou hebben geboden was het faciliteren van verzoekers vlucht uit Afghanistan (*ibid.*, p. 25). In het licht van deze omstandigheden, kan het niet overtuigen dat verzoeker zo lang zou hebben gewacht om de autoriteiten op de hoogte te brengen omdat hij zich in de buurt van de commandant veilig zou hebben gevoeld. Verzoeker geeft in het eerste middel van zijn verzoekschrift verder aan dat hij pas na de derde bedreiging – het bezoek van de taliban aan zijn huis toen hij er niet was – wist dat elke dag zijn laatste kon zijn en dat hij ook toen pas de politie heeft geïnformeerd en gevlucht is. Verzoeker verklaart noch verschoont evenwel waarom hij dan pas de ernst van de dreiging zou hebben ingezien, terwijl hij eerder reeds uitdrukkelijk met de dood zou zijn bedreigd en meerdere dreigtelefoontjes zou hebben ontvangen (*ibid.*, p. 24-25). De Raad besluit dat verzoeker geen dienstig verweer voert ten aanzien van de vastgestelde incoherenties, welke afbreuk doen aan de authenticiteit van de door hem voorgelegde dreigbrieven.

Wat betreft de foto van verzoekers neef die eveneens voor commandant Ghafoor zou hebben gewerkt en ongeveer vier maanden na verzoekers aankomst in België zou zijn doodgeschoten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 22-23), merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze de familieband met de afgebeelde persoon bewijst, noch de voorgehouden omstandigheden van diens overlijden staakt. De foto van verzoekers broer met diens kinderen en enkele kinderen van verzoeker bevat geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot de identiteit van de afgebeelde personen, de plaats waar of het tijdstip waarop deze foto werd genomen.

De bevestigingsbrief van het districtshuis en de verklaringen van verschillende overheidspersonen en van commandant Ghafoor hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen. Daarnaast dient zowel wat betreft deze documenten als wat betreft de overeenkomst betreffende een stuk grond dat verzoeker op 11 december 2014 zou hebben gekocht in Bilcheragh te worden gewezen op objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (zie stuk 15, map 'Landeninformatie', nr. 6, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om aan de daarin vermelde gegevens zonder meer geloof te hechten.

Ook wat betreft de twee getuigenverklaringen van personen die verklaren verzoeker nog medio 2015 in het district Bilcheragh te hebben gezien, dient te worden gewezen op het gesolliciteerde en subjectieve karakter, waardoor ook deze documenten objectieve bewijswaarde ontberen.

De enveloppe, tot slot, kan aantonen dat verzoeker post ontvangen heeft uit Faryab, doch niet dat hij daar gedurende zijn hele leven, tot aan zijn komst naar België eind 2015, heeft gewoond. De loutere omstandigheid dat verzoekers broer, die de enveloppe zou hebben opgestuurd, heden nog in de provincie Faryab zou wonen, vormt op zich geen bewijs van verzoekers verblijf aldaar in de jaren voor zijn komst naar België.

Omwille van de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan zij op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekers kennis van recente gebeurtenissen en belangrijke lokale machthebbers in zijn voorgehouden regio van herkomst dermate gebrekkig is dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk in deze regio heeft verbleven tot aan zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan eind 2015.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst terecht het volgende gesteld met betrekking tot verzoekers verklaringen over provinciale overheidsbestuurders:

"Zo verklaart u dat Sayedd Anwar Sadat gouverneur is van de provincie Faryab en stelt u dat hij al zeker twee jaar voor uw vertrek gouverneur was (CGVS p. 7). U situeerde uw vertrek uit Afghanistan op 3 november 2015 (CGVS, p. 29). Sayed Anwar Sadat werd aangesteld als gouverneur van de provincie Faryab op 7 oktober 2015. Er worden geen exacte data verwacht, maar het verschil tussen een maand voor uw vermeend vertrek uit uw regio en de door u beweerde twee jaar voor vertrek, is te groot om als misverstand uitgeklaard te worden. Ook het feit dat u geen gouverneurs voor Sayed Anwar Sadat kan benoemen, wekt de indruk dat u al eerder uit uw regio vertrokken bent en deze info louter van buiten geleerd heeft (CGVS, p. 6). Wanneer u later de naam Mohamadullah Batash aangereikt wordt, kan u bevestigen dat hij gouverneur was van Faryab. Wanneer u gevraagd wordt hoelang hij gouverneur geweest zou zijn, antwoordt u ontwijkend dat hij vòòr Sayed Anwar gouverneur was (CGVS, p. 7). Dr. Mohammadullah Batash was gouverneur van Faryab vanaf 20 september 2012 tot en met 17 april 2015 en werd daarop minister van Transport en Luchtvaart in de nationale regering (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan administratief dossier toegevoegd). Gezien Dr. Mohamadullah ook later nog een belangrijke rol speelde in de Afghaanse politiek, zou van u verwacht kunnen worden dat u meer info zou kunnen geven over deze persoon. Het feit dat u over deze twee recente gouverneurs van de provincie Faryab waar u verklaarde gewoond te hebben tot uw vertrek slechts zulke gebrekkige informatie kon geven, is een indicatie voor het CGVS dat u niet recent uit deze regio vertrokken bent."

Het betoog van verzoeker in het eerste middel als zou de tolk van dienst zijn verklaringen slecht hebben vertaald en de dossierbehandelaar suggestieve vragen hebben gesteld, kan niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker gevraagd werd sinds wanneer Sayyed Anwar Sadat gouverneur was, maar dat verzoeker slechts kon aangeven dat hij al gouverneur was bij zijn vertrek (adm. doss, stuk 5,

gehoorverslag, p. 6). Het kan de dossierbehandelaar dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij van verzoeker dienaangaande een grove indicatie verlangt en vraagt of het eerder om vijf jaar gaat dan wel tien jaar. Dat het hier een suggestieve vraag betreft waarbij verzoeker slechts twee mogelijke antwoorden wordt gegeven, houdt in het licht van verzoekers vage verklaringen geen steek. Waar verzoeker stelt dat hij de vraag duidelijk interpreteerde in vergelijking met de “datum van vandaag” (dus de datum van het gehoor), merkt de Raad op dat verzoeker aldus bevestigt dat hij wel degelijk verklaarde dat Sayyed Anwar Sadat twee jaar “voor zijn vertrek” gouverneur werd. Zijn verklaring dat de gouverneur vier à vijf jaar voor het gehoor op 8 september 2017 werd aangesteld strookt immers met zijn daaropvolgende verklaring dat dit zeker twee jaar voor zijn vertrek op 3 november 2015 was (*ibid.*, p. 7). De stelling dat verzoeker zou hebben bedoeld dat de gouverneur in kwestie twee jaar “voor zijn aankomst” werd aangesteld, verandert niets aan de vaststelling dat verzoeker zelfs niet bij benadering kan aangeven wanneer gouverneur Anwar Sadat werd aangesteld. Immers, gelet op verzoekers verklaarde aankomst in België op 27 december 2015, is ook in deze interpretatie sprake van een misrekening van bijna twee jaar.

Waar verzoeker er in het eerste middel op wijst dat hij correct kon aangeven dat Mohamadullah Batash gouverneur was vóór Sayed Anwar Sadat, gaat hij eraan voorbij dat hij deze naam niet noemde toen hem gevraagd werd naar de vorige gouverneur van Faryab en dat hij deze persoon pas herkende als een gewezen gouverneur van de provincie Faryab toen de dossierbehandelaar de naam ‘Mohamadullah Batash’ uitdrukkelijk noemde (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 6 en 7). Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij hem nooit om meer informatie heeft gevraagd over Mohamadullah Batash, maar gaat eraan voorbij dat hem in de bestreden beslissing niet wordt verweten dat hij geen verdere informatie kon geven over Mohamadullah Batash, doch wel dat hij behalve Sayyed Anwar Sadat geen andere namen kon noemen van recente gouverneurs van de provincie Faryab. De kritiek op de vraag naar Ahmad Faisal Begzad is niet dienstig nu desbetreffend geen motieven zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

Verder kon de commissaris-generaal op goede gronden vaststellen dat verzoekers kennis van de taliban in zijn regio ontoereikend is:

“Zo haalt u Hezbollah aan als commandant van de taliban van uw regio en Mawlawi Baqi en Jabbar-Khabir als talibs van uw regio. Mawlawi Baqi werd teruggevonden in een bron uit 2011 maar over de andere talibs werd geen informatie teruggevonden. U verklaarde echter dat u de talibangouverneur van uw provincie Faryab niet kende (CGVS, p. 27-28). Dit is toch wel opmerkelijk aangezien de talibangouverneur van Faryab, Qari Salahuddin, enkele maanden voor uw vermeend vertrek zou zijn opgepakt door de Afgaanse overheid. Hij “diende” van 2013 tot zijn aan zijn arrestatie in september 2015 en was bekend om de vurige toespraken die hij hield in het Oezbeeks om lokale krijgers te recruter. Gelet op uw Oezbeekse etnische origine, is het des te meer bevreemdend dat u deze man (niet) kende. Zijn arrestatie vormde nochtans geen belemmering voor de opstand in Faryab: hij werd snel vervangen door Mufti Muzafar. Onder zijn leiding belaagde de taliban Maimana in een poging de provinciale hoofdstad in te nemen (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd). Er kan van u minstens verwacht worden dat indien u in deze regio woonde in die periode, u toch op de hoogte zou zijn van deze belangrijke gebeurtenissen in uw regio. Dit gebrek aan kennis over de taliban is des te opmerkelijker gezien u de door u aangehaalde problemen in Afghanistan met de taliban in verband brengt. U stelde namelijk dat u bedreigd werd door de taliban door uw werk voor de bouwfirma BICC en voor commandant Ghafoor (CGVS, p. 24-25). Indien u persoonlijke problemen had met de taliban van uw regio, zou toch kunnen verwacht worden dat u hun leiders minstens zou kunnen benoemen. Nochtans kon u ook niet zeggen wie ze zijn, zelfs als de naam Qari Salahuddin u expliciet werd aangereikt (CGVS, p. 28). Iemand die persoonlijke problemen heeft met de taliban en iemand die samenwerkt met een lokale veiligheidscommandant, zou op zijn minst toch de talibanleiders van zijn regio moeten kunnen herkennen.”

Waar verzoeker in het eerste middel betoogt dat het feit dat hij een *talib* heeft genoemd die vermeld wordt in een bron uit 2011 erop duidt dat hij niets heeft ingestudeerd, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat deze kennis niet van aard is om zijn verblijf in de regio gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België aan te tonen. Waar verzoeker stelt dat het feit dat de andere door hem genoemde namen van lokale *talibs* niet werden teruggevonden, niet betekent dat deze personen niet bestaan, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf geen objectieve informatie bijbrengt waaruit hun bestaan blijkt. Dat omtrent Mufti Muzafar geen vraag werd gesteld, neemt niet weg dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat zowel deze man als zijn voorganger Qari Salahuddin (Ayubi) de functie van schaduwgouverneur van Faryab voor de taliban hebben vervuld en dat de arrestatie van Qari Salahuddin en (in tegenstelling tot wat verzoeker beweert) tevens de aanstelling van Mufi Muzafar

plaatsvonden in de laatste maanden voorafgaand aan verzoekers voorgehouden vertrek uit de provincie. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor gevraagd werd naar zowel lokale talibanfiguren als naar belangrijke recente incidenten, maar dat verzoeker naliel melding te maken van Mufti Muzafar als schaduwgouverneur in opvolging van Qari Salahuddin, evenals van de belaging van de provinciale hoofdstad Maimana door de taliban onder Mufti Muzafar in oktober 2015. Gelet op de sleutelrol die Qari Salahuddin blijkens voormelde informatie speelde voor de machtsontplooiing van de taliban binnen Faryab (en zelfs daarbuiten), is het niet aannemelijk dat zijn naam bij verzoeker, die beweert zijn hele leven in deze provincie te hebben gewoond, zelfs geen belletje doet rinkelen, te meer daar het uitgerekend de taliban zou zijn geweest die ten grondslag zou hebben gelegen aan zijn problemen en vertrek uit zijn regio en land van herkomst. Gelet op de lokale prominentie van Qari Salahuddin, overigens net zoals verzoeker een Oezbeek, kan de algemene bewering dat verzoeker in Afghanistan niet over dezelfde informatiebronnen beschikt als de “normale Belg”, verzoekers onwetendheid niet verklaren of verschonen. Waar verzoeker aanvoert dat hij in Afghanistan niet zomaar de Youtube-fragmenten met de toespraken van Qari Salahuddin kon consulteren, blijkt uit de informatie in het administratief dossier nergens dat deze toespraken enkel via Youtube gekend waren. De vergelijking met de politieke kennis die mag worden verwacht van Belgen gaat in dezen niet op. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, kan van iemand die persoonlijke problemen met de taliban aanvoert en die stelt te hebben samengewerkt met een lokale veiligheidscommandant op zijn minst worden verwacht dat hij een belangrijke talibanleider van zijn regio herkent wanneer diens naam valt tijdens het gehoor, *quod non in casu*. Nog daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet bepaalde zaken heeft ingestudeerd, kan het gegeven dat hij ongeletterd zou zijn en afkomstig uit oorlogsgebied zijn gebrekkige kennis aangaande lokale machtsfiguren, die hem niet onbekend kunnen zijn geweest als chauffeur van een commandant van de lokale politie (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 15), niet verklaren.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker een gebrekkige kennis heeft van incidenten die zich in de laatste jaren voorafgaand aan zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan hebben voorgedaan. In de bestreden beslissing wordt daarover terecht als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u erg ontwijkend tracht te antwoorden op de vraag van het CGVS om incidenten met de taliban van uw regio te vermelden. Zo haalt u eerst twee incidenten aan die respectievelijk een lange tijd voor uw vertrek en na uw vertrek gebeurd zouden zijn. U haalt aan dat er incident was drie of vier jaar geleden waarbij commandant Dadiallah en commandant Ghafoor betrokken waren: drie personen van uw commandant werden gedood terwijl hij problemen had met commandant Dadiallah in uw regio. U situeerde dit drie of vier jaar geleden in het warme seizoen en voegde eraan toe dat Dostum op bezoek was gekomen en commandant Ghafoor op weg was naar Darzab om hem te ontmoeten (CGVS, p. 28). Dit incident heeft volgens onze informatie effectief plaats gevonden eind december 2014 (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd). Het feit dat dit incident echter gebeurde in “december 2014” en dat u zelf aanhaalde dat dit zou moeten gebeurd zijn in het “warme seizoen” is opnieuw een indicatie dat u deze info ingestudeerd heeft in plaats van het beleefd te hebben. Er wordt niet van u verwacht worden dat u exacte data zou geven maar een indicatie van het seizoen is toch relevant indien u deze gebeurtenissen daadwerkelijk beleefd zou hebben, a fortiori als lid van de entourage van commandant Ghafoor.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij het conflict tussen Ghafoor en Dadiallah op enkele maanden na correct heeft gesitueerd en betoogt dat hij de juiste datum zou hebben gegeven indien hij dit had ingestudeerd, gaat hij er vooreerst aan voorbij dat hij dit incident in het verkeerde seizoen situeerde – met name de zomer in plaats van de winter – en dat het bovendien een incident betreft waaromtrent van hem een grotere precisie mag worden verwacht, nu hij verklaart deel te hebben uitgemaakt van de entourage van een van de daarbij betrokken partijen.

Verzoeker wijst er in het eerste middel nog op dat hij tijdens zijn gehoor zeer veel informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat hij afkomstig is uit het district Bilcheragh van de provincie Faryab. De Raad is evenwel van oordeel dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet van aard zijn een ander licht te werpen op het geheel van hoger weergegeven motieven op basis waarvan niet kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk tot eind 2015 in het district Bilcheragh van de provincie Faryab heeft verbleven. De loutere omstandigheid dat er bijna twee jaren zijn verstreken tussen verzoekers vertrek uit Afghanistan en zijn gehoor op het CGVS biedt geen afdoende verklaring of verschoning voor de gedane vaststellingen, die betrekking hebben op elementen waaromtrent ook jaren na het voorgehouden vertrek een ruimere en accuratere kennis mag worden verwacht dan deze die verzoeker tijdens zijn gehoor heeft tentoongespreid.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers bewering dat hij tot aan zijn komst naar België in het district Bilcheragh van de provincie Faryab zou hebben verbleven. Deze vaststelling leidt ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, die onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond recent afkomstig te zijn uit het district Bilcheragh, in de provincie Faryab, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het district Bilcheragh van de provincie Faryab, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te

zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

2.3.9. In zoverre verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN